

DALLAS WILLARD

TRĂIREA
ÎN PREZENȚA
LUI CRISTOS

ULTIMELE CUVINTE ALE AUTORULUI
DESPRE CER ȘI ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

Conține un ghid de discuții
scris de Gary W. Moon

IMAGO DEI
ORADEA, 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILLARD, DALLAS

Trăirea în prezența lui Cristos / Dallas Willard. - Oradea : Imago Dei, 2016

ISBN 978-606-8314-27-3

284

Originally published by InterVarsity Press as *Living in Christ's presence*, by Dallas Willard. Copyright © 2014 by Jane Willard, John Ortberg and Dallas Willard Center.

Translated and printed by permission of InterVarsity Press, P.O. Box 1400, Downers Grove, IL 60515, USA. www.ivpress.com

Trăirea în prezența lui Cristos
Dallas Willard

Editura Imago Dei
str. Pascal, nr. 18, X 84, ap. 7
410444 Oradea, Bihor, România
Tel.: 0359-422337
E-mail: office@imagodei.ro
Pagina web: WWW.IMAGODEI.RO

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Imago Dei.

Traducerea: Marcel Eugen Budea
Tehnoredactarea și coperta: Marcel Eugen Budea

ISBN 978-606-8314-27-3

CUPRINS

Prefață	5
<i>Gary W. Moon</i>	
1 Cum să trăiești bine	7
<i>Viața veșnică începe acum</i>	
<i>Dallas Willard</i>	
Discuție	21
<i>Dallas Willard și John Ortberg</i>	
2 Cine sunt experții în transformarea vieții?	41
<i>John Ortberg</i>	
Întrebări și răspunsuri împreună cu John Ortberg ..	60
3 Cum să intri în Împărăție și să trăiești acolo	69
<i>Dallas Willard</i>	
Discuție	84
<i>Dallas Willard și John Ortberg</i>	
4 Cunoașterea experiențială a Trinității	97
<i>John Ortberg</i>	
Discuție	113
<i>Dallas Willard și John Ortberg</i>	

5 Înțelegerea persoanei	119
<i>Părțile componente nevăzute</i>	
<i>Dallas Willard</i>	
Discuție	131
<i>Dallas Willard și John Ortberg</i>	
6 Importanța disciplinelor creștine	141
<i>John Ortberg</i>	
Discuție	164
<i>Dallas Willard și John Ortberg</i>	
7 Binecuvântarea	171
<i>Dallas Willard</i>	
Discuție	179
<i>Dallas Willard și John Ortberg</i>	
Mulțumiri	181
Anexă: Ghid de discuții	183
Gary W. Moon	

PREFAȚĂ

Gary W. Moon

Cred că istoria Bisericii va fi foarte binevoitoare cu Dallas Willard. El și-a trăit viața ca un amestec rar de profesor riguros, învățător biblic plin de pasiune și prieten al lui Dumnezeu. Cei care l-au cunoscut bine au fost uimiți de mintea sa, dar l-au iubit datorită cunoașterii personale a lui Dumnezeu și dorinței sale de a împărtăși cu alții experiențele vieții în Împărăție.

Cartea pe care o ții în mână se bazează pe transcrierea unei conferințe ținute în 21-23 februarie 2013 în Santa Barbara, California. Conferința s-a născut din discuțiile purtate între Dallas și John Ortberg, pastor la Menlo Park Presbyterian Church din Menlo Park, California, un autor și vorbitor înzestrat.

Scopul principal al conferinței a fost de a prezenta scrierile și slujirea lui Dallas – cele mai zeloase idei ale sale. Conferința a avut tema „Să-L cunoaștem pe Cristos azi!” și a fost o ocazie de a prezenta firul auriu care străbate toate scrierile sale: faptul că este posibil să cunoști într-un mod intim Sfânta Treime și să intri în glorioasa Împărăție a lui Dumnezeu.

Mesajele prezentate în cadrul conferinței de către Dallas și

John au fost editate puțin în vederea scrierii acestei cărți, însă ele rețin stilul conversațional al unei conferințe. La începutul fiecărui capitol se găsește una dintre rugăciunile care au fost rostite în timpul conferinței. Fiecare capitol se încheie cu o discuție referitoare la ideile capitolului care conține informații suplimentare oferite în urma întrebărilor puse lui Dallas de către John și de către persoane din audiență. În anexă se găsește un ghid de discuții.

Conferința a fost sponsorizată de Martin Institute for Christianity and Culture și de Dallas Willard Center for Christian Spiritual Formation (MIDWC), unde slujesc ca director executiv. MIDWC își datorează existența viziunii și generozității lui Eff și Patty Martin. Sperăm că această carte și ghidul de discuții vor capta și păstra stilul unei conferințe – și, mult mai important, ideile lui Dallas – într-un mod care-ți va fi util.

1

CUM SĂ TRĂIEȘTI BINE

Viața veșnică începe acum

Dallas Willard

Mă rog să experimentați harul – pe Dumnezeu care e la lucru în viața voastră, în gândurile voastre, în sentimentele voastre, în odihna voastră. Fie ca Fața Lui să strălucească peste voi. Fie ca strălucirea Feței Lui să se înalțe peste voi în timp ce stați culcați, în timp ce dormiți și să vă dea gândurile pe care trebuie să le aveți. Binecuvântarea Trinității să rămână peste voi și peste tot ceea ce sunteți și faceți. Așa să fie. Amin.

DALLAS WILLARD

Suntem aproape de momentul în care Biserica va putea fi în stare să ia unele decizii. Căci în perioade lungi de timp din istoria Bisericii, ca și în istoria Israelului, nu s-au luat unele decizii importante care puteau fi luate. Cred că am trecut printr-o perioadă dificilă a Bisericii, și încerc să nu critic niciodată Biserica, pentru că știu cine o conduce. Însă uneori trebuie să fim conștienți de unde venim și încotro mergem.

Ne apropiem de un timp când multe Biserici și mulți creștini care ocupă poziții de conducere vor fi în stare să spună că totul are de-a face cu ucenicia și transformarea în asemănarea lui Cristos. Dacă ai citit Noul Testament sau chiar Vechiul Testament, s-ar putea să fi ajuns deja la această concluzie. Este greu s-o ocolești, dar circumstanțele istorice au un mod de a ne solicita atenția și de a nu ne permite să vedem ce se întâmplă de fapt.

Am trecut printr-o perioadă în care teologia dominantă pur și simplu n-a avut nimic de-a face cu ucenicia. Ea s-a ocupat de credința corectă, de Dumnezeu care Se îngrijește ca omul să nu ajungă în locul rău, ci numai în locul bun. Însă lucrurile au evoluat așa încât gândirea dominantă este că o persoană poate avea cel mai rău caracter posibil și totuși va intra în locul cel bun dacă crede ceea ce trebuie. Această lipsă de legătură a devenit din ce în ce mai împovărătoare pentru Biserică în sine până când am ajuns la punctul în care, așa cum se discută mult, nu mai există o diferență clară între creștini și necreștini.

Într-o oarecare măsură, situația aceasta se datorează faptului că învățătura creștină a penetrat în întregime societatea obișnuită. Multe persoane care nu fac parte din Biserică și care nu sunt adepți ai lui Cristos prin propriile lor intenții conștiente, se pomenesc că trăiesc într-o anumită măsură ceea ce a învățat Isus. Este o realitate cunoscută că oamenilor le place să învingă Biserica cu propriile ei arme și să o critice apelând tocmai la ceea ce a învățat Isus.

Probabil că ne-am săturat de lucrul acesta și există indicii că suntem pregătiți pentru o schimbare. Această schimbare va produce o diferență uimitoare în lumea noastră, deoarece intenția lui Isus pentru poporul Său de la început, și într-adevăr cu mult timp înainte de relația de legământ a lui Dumnezeu cu poporul lui Israel, a fost o revoluție mondială. Dacă ați citit Marea Trimitere, s-ar putea să nu vă dați seama că este vorba de o revoluție mondială. Dacă credeți că este vorba despre plantarea de biserici, oricât de importantă ar putea fi aceasta,

sau dacă credeți că este vorba despre evanghelizare, așa cum este ea adesea înțeleasă, vă spun apăsător: Nu este așa, este vorba despre o revoluție mondială promisă prin Avraam, care vine la viață în Isus și care trăiește în poporul Lui până astăzi. După ea tânjesc inimile noastre, chiar și când nu știm cum s-o abordăm sau cum s-o realizăm.

CUNOAȘTEREA LUI CRISTOS

Azi aș vrea să vă vorbesc despre cunoașterea lui Isus. Nu despre credință, decât în măsura în care credința este o reflecție a cunoașterii. Este vorba despre cunoașterea lui Cristos. Unul dintre lucrurile care s-au întâmplat în ultima sută și ceva de ani este că societatea, prin instituțiile sale, a luat cu grijă învățăturile lui Cristos, le-a scos din domeniul cunoașterii și le-a pus într-o zonă numită credință. Această schimbare a privat credința de puterea sa, deoarece credința n-a fost menită să existe separat de cunoaștere, acolo unde cunoașterea este posibilă. Ceea ce putem dobândi prin Scripturi și prin lucrările lui Dumnezeu în istorie este cunoaștere – cunoașterea lui Dumnezeu, cunoașterea vieții umane – și această demnitate trebuie să fie redată. Așadar, ne focalizăm pe cunoașterea pentru viață și pe efectele dezastuoase ale impunerii învățăturilor lui Isus Cristos din domeniul cunoașterii umane.

Avem un lucru ciudat numit cunoaștere seculară. Ce este ea? Este realitatea seculară? Dacă realitatea nu este seculară, cunoașterea seculară nu poate oferi ceea ce au nevoie ființele umane. Cunoașterea este ceea ce aducem noi lumii, ceea ce pastorii și alți purtători de cuvânt ai lui Cristos aduc lumii.

Purtătorii de cuvânt ai lui Cristos sunt toți bărbații și toate femeile, de oriunde ar fi, care vorbesc pentru Cristos și aduc cunoaștere de Dumnezeu. Ei aduc informații despre sufletul omului, fără de care lumea n-ar avea nicio structură. Totul este pe gratis și sunt o mulțime de oameni hapsâni. Este vorba

despre ceea ce poți realiza cu ceea ce ai, mai degrabă decât cum poți înțelege realitățile lui Dumnezeu și natura Sa, scopul Său în creație, trimiterea lui Cristos și venirea Duhului Sfânt în lume. Ei prezintă acest lucru drept cunoaștere, iar acesta este primul lucru pe care trebuie să-l înțelegem atunci când ne apropiem de problema cunoașterii lui Cristos.

Al doilea lucru este strâns legat de primul: purtătorii de cuvânt ai lui Cristos sunt acele persoane care au o cunoaștere pe care nimeni altcineva n-o are. De aceea ei sunt cele mai importante persoane din societate, fiindcă aduc informații cu privire la ce înseamnă timpul și veșnicia. Ei aduc informații pe care oamenii își pot baza viețile. Aduc o cunoaștere care poate fi comunicată altora pe baza experienței, rațiunii, Scripturii, harului, muncii și a orice altceva mai doriți să menționați.

Purtătorii de cuvânt ai lui Cristos au demnitatea de a aduce această cunoaștere tuturor celor din jurul lor. Este trist ceea ce s-a întâmplat cu mărturia în cultura noastră. Mărturia creștină nu este considerată ca aducând cunoaștere, ci este considerată o încercarea de a-i determina pe oameni să facă anumite lucruri. Când separi credința de cunoaștere, ajungi în situația de a încerca să-i determini pe oamenii să facă anumite lucruri, nu de a le asigura o bază pe care să poată decide cum să trăiască și cum să-și ghideze viața. Mărturia s-a transformat într-un fel de acțiune de deranjare a oamenilor așa încât, din acest motiv, foarte puțini oameni mai depun mărturie.

În tinerețe am fost pastor în Convenția Baptistă de Sud și puteam să le provoc foarte ușor sentimente de vinovăție oamenilor mei vorbindu-le despre motivele pentru care nu depun mărturie. Modul prin care se face lucrul acesta diferă puțin de la o denominație la alta, dar acesta a fost tristul adevăr și trebuie să-mi mărturisesc păcatul. Adesea am procedat așa deoarece credeam că modul prin care îi puteam motiva pe oameni era să-i fac să se simtă anumite sentimente, nu să le ofer cunoaștere.

Scopul nostru este de a încerca să redăm demnitatea

purtătorului de cuvânt, bazată pe demnitatea cunoștințelor pe care le aduce el. Vrem să motivăm urmașii lui Cristos să stea în lume alături cu toți ceilalți care pretind că știu despre ce vorbesc și să permitem oamenilor să se intre în contact cu tradiția lui Cristos și a oamenilor Săi, care a fost dintotdeauna o tradiție a cunoașterii.

Deoarece vorbesc așa de mult, probabil că voi spune unul sau două lucruri care sunt nepotrivite. S-ar putea să vă simțiți stingheriți și nu e nimic rău în aceasta. Ceea ce vă spun are scopul de a provoca discuții. Dar ideea mea principală este că trebuie să înțelegem demnitatea cunoașterii pe care o avem ca urmași ai lui Cristos.

Celebrul pasaj din Osea 4:6 nu spune: „Poporul Meu pierde din lipsă de credință”, ci: „Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință.” Cunoașterea și credința sunt lucruri diferite. În cartea mea: *Knowing Christ Today [Să-L cunoaștem pe Cristos azi!]*, am descris în detaliu diferența dintre credință și cunoaștere și, deși ambele sunt esențiale, ele sunt diferite.

FORMAREA SPIRITUALĂ

Noi nu îndrăznim să scoatem credința din domeniul cunoașterii. Trebuie să explorăm nu cunoașterea ca atare, ci acea cunoaștere care ne vine prin formarea spirituală. *Formarea spirituală* este o expresie veche. Este nouă în multe cercuri, dar este la fel de veche ca Noul Testament. Primii ani ai Bisericii au fost ani în care formarea spirituală a fost studiată și explicată atent și în care s-a scris multe despre ea. Dacă aveți posibilitatea, citiți *Filocalia*, una dintre cele mai timpurii colecții de scrieri creștine sau citiți cartea lui Ioan Cassian *Despre așezămintele mănăstirești și despre remediile celor opt păcate principale*, care aparțin aceluiași gen. Citindu-le veți reuși să înțelegeți ce înseamnă formarea spirituală.

Așadar, ce este formarea spirituală? Este procesul transformării unei persoane în asemănarea cu Cristos prin

transformarea părților esențiale ale persoanei respective. Deși transformarea minții este absolut fundamentală, și celelalte părți ale eului trebuie să fie transformate. Transformarea spirituală nu are de-a face cu schimbarea comportamentului. Are de-a face cu schimbarea surselor comportamentului, prin urmare, comportamentul va avea grijă de el însuși. Când mintea, inima, trupul, sufletul și relațiile pe care le avem în lumea noastră socială sunt bune, întreaga noastră ființă pur și simplu pășește pe calea lui Cristos și trăiește cu bucurie și tărie. Nu există nicio luptă.

Una dintre minciunile privitoare la viața spirituală este că ea este grea. Nu, nu, nu este grea. Este calea ușoară. Cealaltă cale este grea și pe ea o vezi când te uiți la lume. Aceasta este o fărâmă de cunoaștere pe care trebuie să le-o dăm oamenilor; trebuie să-i ajutăm să înțeleagă că transformarea eului duce la o viață de binecuvântări.

JUGUL BUN

Să analizăm două pasaje care ambele sunt foarte cunoscute. Unul este cel din Matei 11, unde Isus spune următoarele cuvinte, care sunt adesea scoase din context, fără a se pune întrebarea cine vorbește de fapt: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Mat. 11:28-30).

Persoana care are viața cea mai ușoară, cea mai fericită și cea mai puternică este aceea care trage la jug cu Cristos. Numai dacă facem așa ne putem extrage puterea și ne putem trasa direcția care îndreaptă tot ce este greșit în existența umană. Aceasta conduce uneori la o luptă cu lumea din jurul nostru care a luat-o pe o cale greșită, dar lumea are nevoie de această luptă, și oamenii au nevoie de noi ca să stăm fermi în jugul ușor cu Cristos.

Ce este jugul lui Cristos? Ei bine, în zilele lui Isus jugul se folosea la boi, și se putea folosi și la cai sau la alte animale. Două animale erau înjugate împreună ca să tragă o povară. A fi în jugul lui Cristos înseamnă a trage sarcina împreună cu El. Care este sarcina Lui? De a aduce domnia lui Dumnezeu în viața obișnuită a oamenilor. Acesta este motivul pentru care El a venit așa cum a venit, a trăit așa cum a trăit și a murit așa cum a murit. În mijlocul unei lumi obișnuite, El a avut sarcina să aducă Împărăția lui Dumnezeu în lume. Acesta a fost mesajul Lui. Și mesajul Lui a fost pentru toți.

Regândiți-vă gândirea! Pocăiți-vă, așa cum a poruncit Isus în Matei 4:17. *A te pocăi* înseamnă a-ți revizui și a-ți regândi modul cum gândești. Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este deschisă pentru voi. Acesta a fost mesajul Lui, și dacă vom accepta să tragem în jugul bun împreună cu Isus și să purtăm sarcina ușoară pe care ne-o oferă El – nu neapărat ușoară, dar ușoară datorită Celui cu care suntem în jug – va trebui să înțelegem că noi lucrăm împreună cu Împărăția lui Dumnezeu. Noi lucrăm împreună cu Împărăția Cerurilor.

Cui credeți că vorbește Isus aici? Ați putea spune: „Ei bine, celor trudiți și împovărați.” Dar trebuie să plasăm pasajul în context. Isus era într-o perioadă în care Se confrunta cu o mare împotrivire și o mare respingere. Dacă vă întoarceți și citiți tot capitolul 11 din Matei puteți observa lucrul acesta. Până și Ioan se îndoiește de Isus, pentru că El nu se ridică la înălțimea așteptărilor lui. Am auzit odată o persoană spunând foarte serios că dacă Îl urmezi pe Isus destul de mult timp, El te va dezamăgi. Și chiar așa se și întâmplă.

Isus fusese alungat din orașul Său natal, Nazaret, și se îndreptase spre Capernaum și spre multe alte orașele din jur: Horazin, Betsaida și alte câteva. A fost respins chiar dacă a făcut lucruri minunate pe străzile lor. A fost respins din cauza unei perspective predominante în societatea aceea cu privire la religie și la Dumnezeu. Și astfel, conducând la cuvintele Sale: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați”, găsim

afirmația lui Isus: „Te laud, Tată... pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor“ (Mat. 11:25, 28).

De fapt, El le vorbește oamenilor care purtau o povară religioasă îngrozitoare. Asta îți face religia. Te epuizează. Dacă avem cu adevărat nevoie de ceva, este de a învăța cum să lăsăm jos povara religiei într-un mod tandru și inteligent.

Dați-mi voie să vă spun ceva șocant: când e vorba de formarea spirituală, contează foarte puțin care este poziția ta religioasă. Indiferent la ce denominațiune sau grup creștin te uiți, vei vedea că ei nu împărtășesc aceeași teologie. Ei trebuie să creadă anumite lucruri despre Isus, dar formarea spirituală nu coincide cu ortodoxia unei poziții. Isus spune: „Luați jugul Meu.“ Scoate-ți de pe gât jugul religiei oficiale! Apoi te vei putea întoarce s-o răscumperi, dar mai întâi trebuie să înveți de la El cum să trăiești în jugul Împărăției lui Dumnezeu.

Nu sunt unul dintre cei care cred că ar trebui să criticăm foarte mult Biserica. Nu este niciun lucru în neregulă cu Biserica pe care ucenicia să nu-l poată remedia. Nimic. Când găsești probleme în Biserică – și lucrul acesta este discutat în mod constant în cele mai bune reviste, atât seculare, cât și religioase – întotdeauna lipsa uceniciei este cea care a condus la aceste probleme. Nu contează prea mult cât de complexă este structura oficială. Ceea ce contează este: tu ești un ucenic?

CONDUCÂNDU-I PE ALȚII ÎN UCENICIE

Ne întoarcem acum, în al doilea pasaj, spre un grup de ucenici chiar la sfârșitul Evangheliei după Matei (Mat. 28:18-20). Pasajul este cunoscut drept Marea Trinitere, dar dacă te uiți mai atent, s-ar putea să vrei să-l numești Marea Omitere, pentru că ceea ce a spus Isus acolo, rareori este împlinit.

Iată ce a spus Isus: Mi s-a dat toată puterea în cer și pe pământ. În timp ce mergeți, faceți ucenici. Botezați-i în

prezența Trinității, a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Da, botezați-i în acest Nume, dar, dragi prieteni, asta nu înseamnă doar să-i udați în timp ce roștiți aceste nume. Înseamnă să îi botezați în realitate. După ce ați făcut aceasta, învățați-i să facă cu adevărat ceea ce a spus Isus. Acesta este procesul de formare spirituală. Și ceea ce va ieși la suprafață la sfârșit este bucuria de a trăi într-un jug ușor de purtat, pentru că veți descoperi că a face ce a făcut Isus este cea mai ușoară și puternică modalitate de a trăi veșnic.

Uitați-vă din nou la text. Mai întâi, Isus a spus: „Toată autoritatea Mi-a fost dată.” Cu alte cuvinte: „Am putere de decizie peste orice.” Nu suntem trimiși neechipați. Suntem trimiși cu tot echipamentul de care am putea avea nevoie, și, în timp ce mergem, facem ucenici.

Cred că cel mai bun mod de a traduce această frază este: „În timp ce mergeți, faceți ucenici.” Această poruncă descrie ucenia ca un fel de efect secundar, și acest lucru este foarte important de înțeles în relație cu procesul de ucenicie. În viață există unele lucruri spre care îi poți atrage pe oameni, dar pe care nu-i poți forța să le facă și unele lucruri pe care-i poți forța să le facă, dar spre care nu-i poți atrage. Ucenicia e o chestiune de a-i atrage pe oameni, de a-i atrage în ceea ce suntem și în ceea ce spunem.

Ucenicii sunt cei care au ajuns așa de fermecați de Cristos încât alții doresc să fie ca ei. Alții se uită la viețile ucenicilor din împărăția lui Dumnezeu și spun: „Acesta este cel mai bun lucru pe care l-am văzut în viața mea. Trebuie să trăiesc și eu o astfel de viață.” Cel mai bun loc pentru a face ucenici în Statele Unite este în Biserică pentru că aici întotdeauna există oameni dornici de ucenicie. Ei chiar caută acest lucru.

Mulți, foarte mulți dintre oamenii care sunt considerați a fi creștini nu au fost niciodată invitați să fie ucenici ai lui Isus. Noi nu-i învățăm pe creștini cum să-i cheme pe oameni la ucenicie, deși ar trebui să-i învățăm din cauza mulțimii de oameni care sunt gata să meargă, care doar trebuie să

înțeleagă, să vadă și să li se facă invitația de a deveni ucenici ai lui Isus. Așa ar trebui să procedăm.

Până nu trecem prin procesul de ucenicie nu-i putem aduce pe oameni în părtășia trinitară, deoarece doar un angajament față de Dumnezeu Tatăl, Cristos și Duhul Sfânt nu este suficient pentru a le permite oamenilor să intre împreună în forma intimă de relație care transformă vieți.

Biserica, fiind o adunare de ucenici, este modul ideal al lui Dumnezeu de a aduce oamenii la plinătatea lui Cristos. Aduceți-vă aminte că Isus a spus: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu acolo” (Mat. 18:20). Deci Tatăl e în mijlocul lor. Duhul Sfânt e în mijlocul lor. Unde sunt trei sau patru mii adunați în Numele Său, El este în mijlocul lor. Câteodată acest verset este citat doar când se adună doi sau trei oameni, dar lucrul important care trebuie înțeles este că Tatăl, Cristos și Duhul Sfânt sunt în mijlocul lor și ei zidesc Biserica pe această realitate.

Dacă ai trecut prin ucenicie și aduni ucenici într-o prezență trinitară, poți să-i înveți pe ucenici să facă tot ce a spus Isus. Repet, lucrul acesta nu se va face prin forțare, ci prin atragere. Acesta este modul prin care aduci oamenii să vadă bunătatea și dreptatea învățăturilor lui Cristos și îi ajuți să și le însușească.

Cealaltă cale duce la legalism, care a învins în mod repetat cele mai bune intenții ale celor mai devotați urmași ai lui Cristos de-a lungul secolelor. Motivul este că legalismul pur și simplu nu are de-a face cu viața individului, ci doar cu purtarea sa. Iar și iar apar situații care ar putea fi rezolvate prin schimbarea interioară a persoanei, dar persoana nu este schimbată pentru că este forțată și nu atrasă de farmecul lui Cristos. Ai putea să spui: „Oh, nu ar trebui să te mânie pe fratele tău.” Și atunci ce ar trebui să faci? Să-l lovești în cap dacă se mânie pe fratele său? Nu, ci ar trebui să-i arăți de ce mânia nu e un lucru bun. Ar trebui să-i arăți că există o cale

mai bună de a rezolva acele situații care provoacă mânie și ură și creează o spirală de jigniri și suferințe.

Un ucenic este cineva care învață trecând prin procesul de schimbare. Toate lucrurile care ne fac să suspinăm și despre care vorbim așa de des, precum pornografia, divorțul și drogurile, sunt lucruri care pot fi rezolvate eficient doar printr-o schimbare produsă în minte și suflet, în voință, în trup și în părțasia pe care o are acea persoană. De multe ori oamenii vin și-mi spun: „Cine are nevoie de așa ceva? Eu am ceva mult mai bun.”

Când te uiți la o dependență precum pornografia și pricepi starea de spirit a persoanei care este captivă în ea, îți spui: „E îngrozitor să fii prins în așa ceva.” Tu știi că persoana ar putea dobândi un mod mai bun de gândire care va face ca viciul să dispară. La fel se întâmplă și cu ura, disprețul și toate lucrurile care produc cele mai adânci probleme în familiile și comunitățile noastre, precum și în lumea noastră. Toate acestea ies afară dintr-un interior răvășit, dar Isus vine și ne spune: „Iată calea de ieșire!”

ADUCEREA ÎMPĂRĂȚIEI

Ce fac pastorii și alți purtători de cuvânt ai lui Cristos? Le aduc altor oameni viața Împărăției. Ei aduc acea viață în ei. Exact lucrul acesta l-a spus și l-a făcut Isus. Când a venit, El le-a zis: „Pocăiți-vă căci Împărăția cerurilor este aproape.” Ce era aproape? Împărăția care era în El. Când oamenii s-au uitat la El și L-au ascultat, ei și-au dat seama că Împărăția lui Dumnezeu era acolo și că le era disponibilă și, ca urmare, au devenit ucenici ai lui Isus.

Pastorii și cei care proclamă Cuvântul exemplifică viața veșnică și o oferă tuturor celor din jurul lor. Viața veșnică este viața pe care o avem acum, deoarece viața noastră este ascunsă în viața lui Dumnezeu. Nu este ceva ce primim mai

târziu. Ceea ce face Isus este parte a ceea ce facem noi. Și ceea ce facem noi este parte a ceea ce face El.

Ioan 17:3 este unul dintre cele mai importante versete pe care trebuie să le înțelegem: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu.” Această cunoaștere nu este o cunoaștere doctrinară, ci este o interacțiune vie cu Dumnezeu, cu Fiul Său și cu Duhul Său. Viața veșnică este experimentarea părtășiei trinitare. În cele din urmă este ceea ce se va experimenta pe pământ. Deja se manifestă pe pământ și o putem face parte a vieților noastre. Procedând așa, facem din viețile noastre o parte a vieții lui Dumnezeu. Așadar, ce a predicat Isus? În ce a constat Evanghelia proclamată de El? Evanghelia Sa a arătat faptul că viața este disponibilă în Împărăția cerurilor, sau în prezent, în Împărăția lui Dumnezeu.

Dă-mi voie să mă întreb acum ceva ce mie mi se foarte serios, și poate și ție. Care este Evanghelia *mea*? Care este mesajul meu central? Acesta reprezintă miezul problemei noastre și a promisiunii noastre. Ascultă-te când vorbești și întreabă-te: „Care este mesajul meu?” Este un mesaj care-i atrage pe oameni la ucenicie? Repet, nu vreau să fiu critic, însă cred sincer că majoritatea oamenilor nu-și pun această întrebare. În schimb, ei discută despre o înțelegere făcută de Dumnezeu prin Cristos care a implicat moartea Sa pe cruce. Este foarte important să înțelegem lucrul acesta, însă întreabă-te: „Oare aceasta este Evanghelia?”

Oare nu aceasta este Evanghelia: atunci când alții nu doar îi aud conținutul, dar și văd cum o trăim și cum o vestim altora, și spun: „Vreau și eu lucrul acesta. Vreau să fiu un ucenic al lui Isus. Vreau să fiu unul dintre discipolii Săi, învățând cum să trăiesc în Împărăția lui Dumnezeu acum, așa cum trăiește el în Împărăția lui Dumnezeu“?

Când prezentăm Evanghelia prin viața noastră și-i învățăm pe alții ceea ce a predicat Isus, deoarece viața este acum disponibilă în Împărăția lui Dumnezeu, vedem cum oamenii

răspund. Am văzut lucrul acesta de-a lungul anilor și am auzit mărturiile oamenilor care brusc și-au dat seama că aceasta este Evanghelia. Despre aceasta a vorbit Isus. Isus aduce acum viața Împărăției lui Dumnezeu în viața mea și mă face un cetățean al Împărăției. Dar lucrurile nu se încheie aici, fiindcă ne trăim viața căutând Împărăția lui Dumnezeu. După cum a spus Isus, trebuie să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu.

Acum trebuie să mă întreb: „Oare fac lucrul acesta, și cum îl fac? Oare caut într-adevăr mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea care caracterizează această Împărăție?” Când facem așa, putem fi siguri că formăm ucenici. Dacă predicăm un alt mesaj și trăim un alt mesaj, nu putem fi siguri că formăm ucenici.

De aceea munca liderilor și a pastorilor este adesea așa de grea și așa de plină de dezamăgiri. Propriile lor vieți sunt goale și, în cele din urmă, mulți ajung descurajați. Motivul este că ei n-au auzit mesajul pe care l-a proclamat Isus. Au auzit un alt mesaj și poate că, deși au avut cele mai bune intenții, au fost atrași într-o viață în care au crezut că sarcina lor este să încerce să miște lucrurile. Însă aceasta este cea mai greșită poziție pe care ar putea-o adopta.

Desigur, liderii trebuie să acționeze, însă sarcina noastră nu este de a încerca să mișcăm lucrurile. Noi trăim în Împărăția lui Dumnezeu, acolo unde Dumnezeu este activ. Duhul Său este prezent. Fiul Său este viu. Acolo trăim noi. Chir dacă vom avea succes, vom reuși doar să ne facem convertiții noștri și va trebui să-i convingem să fie activi, deoarece ei vor depinde de noi ca să-i motivăm și să fie activi. În loc de a face așa, ar trebui să-i ajutăm să intre în Împărăția Dumnezeului celui viu și a Cristosului viu și să le oferim posibilitatea să trăiască împreună cu Dumnezeu și să transforme lumea în care trăiesc.

Ucenicia nu este pentru Biserică. De fapt, Biserica este pentru ucenicie. Ucenicia este pentru lume, lumea pe care

Dumnezeu a iubit-o așa de mult, încât are mari speranțe pentru ea și El va realiza lucruri mari în ea. Aici este locul uceniciei. Dacă reducem ucenicia doar la lucrarea Bisericii, nu-i vom vedea niciodată puterea de a ne transforma pe noi sau de a transforma lumea din jurul nostru. Însă, pe măsură ce pășim în ucenicie în marea Împărăție a lui Dumnezeu, atât în lume, cât și în Biserică, vom începe să vedem o temelie pe care se poate baza ucenicia.

UNITATEA ÎN UCENICIE

Unul dintre cele mai cumplite lucruri de azi este că suntem divizați între diferite tradiții și nu există părtășie între noi: pastorilor nu le pasă unii de alții deoarece cred că sunt diferiți. Când practicăm ucenicia, descoperim singura bază pentru unitatea creștină, singura cale prin care putem trece peste toate tradițiile, doctrinele și obiceiurile noastre și peste alte lucruri precum proprietățile pe care le avem. Ne putem întâlni în comunitățile noastre ca păstori ai lui Cristos și să ne ocupăm de lumea din jur aducând Împărăția lui Dumnezeu prin oamenii noștri în textura fină a trăirii zilnice.

Ucenicia nu este deloc complicată. Pur și simplu trebuie să începem cu începutul, și anume cu autoritatea lui Isus peste toate lucrurile din cer și de pe pământ, și să facem ucenici. Noi nu facem luterani, nu facem baptiști, nu facem catolici, nu facem protestanți. Facem ucenici dintre baptiști, luterani, catolici – facem ucenici dintre cei din toate grupurile; și ei vor forma Trupul lui Cristos acolo unde se află.

Pastorii își pot sluji unii altora, se pot susține unii pe alții și se pot cunoaște unii pe alții fără să se simtă amenințați și fără să fie în competiție, deoarece sarcina lor este să facă ucenici dintre membrii comunităților lor, să-i strângă pe oameni și să-i învețe să facă tot ceea ce le-a poruncit Isus.